

2 Toepassing van IFRS for SME in Nederland

Voor rechtspersonen die onder Titel 9 BW 2 vallen, voorziet de wet in de mogelijkheid om naar keuze full IFRS toe te passen. Althans, dat geldt voorzover deze standaarden door de Europese Commissie zijn goedgekeurd. IFRS for SME is weliswaar een door de IASB uitgevaardigde standard, maar de vraag is of de Europese Commissie deze standard ook ter goedkeuring zal overwegen. Zonder deze goedkeuring kan dus IFRS for SME niet zonder meer worden toegepast. De Europese Commissie heeft in 2010 een consultatiedocument uitgegeven waarin het publiek wordt gevraagd of de EU de toepassing van IFRS for SME moet voorschrijven of toestaan, al dan niet per lidstaat of per onderneming te bepalen. Uit de commentaarbrieven die de Europese Commissie op dit consultatiedocument heeft ontvangen, valt af te leiden dat de meningen over IFRS for SME sterk verdeeld zijn. Uit commentaarbrieven uit Duitsland en Frankrijk blijkt een sterke weerstand om IFRS for SME zelfs maar toe te staan. Een spoedige uitdrukkelijke goedkeuring van IFRS for SME lijkt dus vooralsnog niet aan de orde.

Anderzijds moeten we constateren dat IFRS (for SME) grotendeels aansluit op grondslagen die onder NL GAAP gelden. Het is dus goed denkbaar dat in een specifiek geval een jaarrekening volgens IFRS for SME niet strijdig is met Titel 9 BW 2. Er kunnen wellicht meer toelichtingen worden verstrekt, maar dat is niet bezwaarlijk in het licht van de naleving van de wet. Het kan ook zijn dat de wet aanvullende eisen stelt. Denk hierbij aan de toelichting van de bezoldiging van het bestuur en vorderingen op bestuurders. Om aan Titel 9 BW 2 te voldoen, moeten dergelijke toelichtingen dus in een IFRS for SME-jaarrekening worden toegevoegd. Dit verschijnsel kennen we al bij full IFRS-jaarrekeningen. Noemenswaardig in dit licht zijn ook de wettelijke reserves. Bij toepassing van full IFRS eist Titel 9 BW 2 uitdrukkelijk dat de toepasselijke wettelijke reserves ook daar worden gevormd. Deze eis zal dan ook gelden voor IFRS for SME-jaarrekeningen. De wettelijke reserves waarnaar in artikel 2:373 lid 4 BW wordt verwezen, hebben betrekking op de volgende situaties:

- negatieve bijschrijvingsreserve als gevolg van de omrekening van het aandelenkapitaal naar de euro. Deze overgangsbepaling bij de introductie van de euro zal tegenwoordig niet vaak meer voorkomen;
- een lager aandelenkapitaal als gevolg van de omrekening van het aandelenkapitaal naar de euro;
- inbreng in natura zonder beschrijving van hetgeen is ingebracht of de accountantsverklaring bij de beschrijving;
- tekort minimumkapitaal;
- reserve voor leningen verstrekt met het oog op het nemen of verkrijgen van aandelen in het kapitaal van de rechtspersoon of van certificaten van deze aandelen;
- reserve voor geactiveerde kosten verbonden aan de oprichting van de vennootschap, de uitgifte van aandelen of kosten van onderzoek en ontwikkeling. Deze reserve zal onder IFRS for SME niet voorkomen omdat deze kosten niet worden geactiveerd;
- wettelijke reservedeelnemingen voor ingehouden winsten. Deze reserve speelt onder IFRS for SME alleen bij waardering volgens de equitymethode;
- reserve omrekeningsverschillen in het kader van activiteiten in vreemde valuta;
- herwaardering van activa. Weliswaar kent IFRS for SME voor materiële vaste activa alleen het kostprijsmodel, maar bij vastgoedbeleggingen en niet-beursgenoteerde financiële instrumenten die tegen fair value worden gewaardeerd, kan herwaardering aan de orde zijn.

Helaas zijn er enkele bepalingen in IFRS for SME die niet in lijn zijn te brengen met Titel 9 BW 2. Het waarderen van deelnemingen tegen kostprijs is onder Titel 9 BW 2 nauwelijks mogelijk. Slechts bij een gegronde reden kan worden afgeweken van de nettovermogenswaarde. Het is maar zeer de vraag of toepassing van IFRS for SME in dit kader als een gegronde reden geldt. Maar ook de equitymethode voldoet niet geheel aan Titel 9 BW 2 doordat de goodwill niet afzonderlijk wordt gepresenteerd. Voor de geconsolideerde jaarrekening waarin alleen minderheidsbelangen volgens de equitymethode worden verwerkt, is het denkbaar dat dit niet een materiële afwijking oplevert, afhankelijk van de materialiteit van de betreffende posten. Maar voor de enkelvoudige jaarrekening leidt het verbod van nettovermogenswaarde in een IFRS for SME-jaarrekening veelal tot een wezenlijke strijdigheid met Titel 9 BW 2.

Andere punten betreffen de presentatie van het belang derden (minderheidsbelang) en beëindigde bedrijfsactiviteiten in de geconsolideerde winst-en-verliesrekening. Onder IFRS (for SME) is het belang derden een onderdeel van de winstbestemming in plaats van de resultaatbepaling; het samentrekken van alle resultaten gedurende het boekjaar van beëindigde bedrijfsactiviteiten tot één bedrag strookt niet met de Nederlandse wijze van consolideren.

Het bezwaar van de strijdigheid van de genoemde punten met de wet is wel enigszins formalistisch van aard. Immers, deze afwijkende grondslagen bestaan ook onder full IFRS en zijn daarbinnen door de EU goedgekeurd. Formeel geeft dat nog geen vrijbrief om deze afwijkende grondslagen toe te passen, omdat ze alleen gelden indien full IFRS integraal wordt toegepast (geen ‘cherry picking’). Maar het lijkt onwaarschijnlijk dat iemand inhoudelijk bezwaar zal hebben tegen toepassing van IFRS for SME.

Naast aanvullende eisen die Titel 9 BW 2 stelt boven de IFRS for SME-bepalingen geeft de wet ook bepaalde vrijstellingen. In het kader van full IFRS is het duidelijk dat de vrijstellingen voor kleine en middelgrote ondernemingen niet gelden. Immers, Titel 9 geeft uitdrukkelijk aan dat bij toepassing van IFRS de betreffende wetsafdeling II niet van toepassing is. In het licht van de vrijstellingen inzake presentatie en toelichting is dat logisch: een IFRS-jaarrekening hoort naar haar aard transparant te zijn, dus een verkorte presentatie met beperkte toelichting is daarmee in strijd. Dit argument geldt ook voor IFRS for SME: de vereenvoudigingen vanwege de beperkte gebruikerskring is al verwerkt in de vereenvoudigingen ten opzichte van full IFRS. Een verdere vereenvoudiging is dan niet aan de orde.

Als *kleine* ondernemingen IFRS for SME toepassen rijst wel de vraag of accountantscontrole verplicht is. Naar de letter van de wet geldt dit wel voor full IFRS, al is ook daar de redelijkheid hiervan discutabel. Aangezien IFRS for SME niet uitdrukkelijk in de wet wordt genoemd, is er geen uitdrukkelijke uitsluiting van deze vrijstelling.

Kortom, op grond van het doel van IFRS (for SME) is een vrijstelling van presentatie en toelichting niet aan de orde; accountantscontrole is echter voor kleine ondernemingen niet verplicht.

De voorlopige conclusie (op grond van de huidige wet) is dat IFRS for SME niet uitdrukkelijk is toegestaan voor Nederlandse ondernemingen. Zolang de

toepassing echter past binnen de eisen van Titel 9 kunnen we stellen dat een jaarrekening naast Titel 9 BW 2 óók aan IFRS for SME voldoet. Met name rond deelnemingen kan IFRS for SME echter strijdig zijn met Titel 9 BW 2. In dergelijke gevallen prevaleert formeel de wet. Deze (grotendeels formele) impasse zou kunnen worden doorbroken door een aanpassing van Titel 9 BW 2. Als de Nederlandse wetgever IFRS for SME wil toestaan, dient IFRS for SME te passen binnen de vierde en zevende EG Richtlijn. Er zijn al geluiden te horen dat ‘Brussel’ wordt aangemoedigd om eventuele knelpunten in de Richtlijnen op te heffen.

2.1 Waarom kiezen voor IFRS for SME?

Waarom zou een Nederlandse onderneming vrijwillig kiezen voor het toepassen van IFRS for SME? Dat is een afweging van baten en kosten.

Baten

De baten kunnen liggen in de *interne* aansturing en/of in de *externe* presentatie van de onderneming.

Als een grote onderneming divisies heeft in diverse landen is het van belang dat ten behoeve van de geconsolideerde jaarrekening alle divisies hun cijfers aanleveren op dezelfde grondslag. Maar ook voor de strategische aansturing vanuit het hoofd van de groep is een consistente beoordeling van de divisiecijfers van belang. Tot nu toe moeten de buitenlandse divisies dus veelal hun cijfers opstellen naar de regels van het land van het groepshoofd. Een productietak van een Nederlands bedrijf in bijvoorbeeld Maleisië moet zich dus baseren op Titel 9 BW 2. Vanuit het hoofdkantoor wordt dan veelal een accounting manual opgesteld, maar duidelijk zal zijn dat het voor de buitenlandse divisies lastig is om zich in te leven in de specifiek Nederlandse grondslagen. In een dergelijke situatie is het praktischer als deze internationale groep kan verwijzen naar internationale standaarden. De vraag is echter of door de beknoptheid van IFRS for SME wel voldoende eenduidigheid binnen de groep wordt bereikt. Van full IFRS is al bekend dat de ‘couleur locale’ soms een belangrijke invloed heeft op hoe IFRS-bepalingen worden geïnterpreteerd en toegepast. Bij IFRS for SME zal dat effect nog sterker zijn. De vraag is dus of de geaggregeerde cijfers van alle groepsmaatschappijen wel voldoende intern consistent zijn.

Is het voor een groepsmaatschappij van een beursgenoteerde groep aantrekkelijk om de eigen jaarrekening op basis van IFRS for SME op te stellen vanuit de gedachte dat ten behoeve van de consolidatie al full IFRS wordt toegepast, maar dit wat zwaar lijkt voor de eigen enkelvoudige jaarrekening? Door een aantal strijdigheden tussen full IFRS en IFRS for SME is dat maar zeer de vraag. Voorbeelden van dergelijke strijdigheden zijn:

- Goodwill moet onder IFRS for SME stelselmatig worden afgeschreven, terwijl dat onder full IFRS verboden is. Veelal zal een groepsmaatschappij die dochters heeft gebruik kunnen maken van een consolidatievrijstelling zodat goodwill niet aan de orde is. Maar ook dan is er een verschil met de consolidatiestaten, doordat enkelvoudig de dochters tegen kostprijs (of fair value) worden gewaardeerd.
- Bij verkoop van een ‘buitenlandse’ deelneming moet onder full IFRS het cumulatieve omrekeningsverschil in het resultaat worden verwerkt, terwijl dit onder IFRS for SME verboden is.
- Financiële instrumenten in de categorie voor verkoop beschikbaar worden verschillend verwerkt. IFRS for SME staat weliswaar toe om IAS 39 te gebruiken, maar daarmee worden veel andere complicaties in huis gehaald.
- Onder IFRS for SME is voor pensioenkosten de corridormethode niet toegestaan, terwijl de groep hiervoor wel kan kiezen onder full IFRS.
- Ontwikkelingskosten moeten onder full IFRS worden geactiveerd, terwijl dit onder IFRS for SME verboden is.
- Bouwrente moet binnenkort onder full IFRS worden geactiveerd, terwijl dit onder IFRS for SME verboden is.
- In zijn algemeenheid zullen aanpassingen in IFRS niet altijd direct doorgevoerd zijn in IFRS for SME. Dit zorgt voor tijdelijke verschillen.

Inmiddels blijkt dat deze strijdigheden problematisch zijn voor groepsmaatschappijen waarvan de geconsolideerde jaarrekening op full IFRS wordt opgesteld. Voor de eigen jaarrekening moeten deze groepsmaatschappijen dan alsnog diverse aanpassingen doorvoeren. In Australië wordt daarom nu al gewerkt aan een nieuwe tussenvorm waarbij de waarderingsgrondslagen gelijk zijn aan full IFRS, en alleen de toelichtingen zijn beperkt of vereenvoudigd. In de wandelgangen wordt voor een dergelijke standaard wel de term ‘IFRS light’ gebruikt. Duidelijk zal zijn dat een dergelijk nieuw stelsel tussen full IFRS en IFRS for SME de vergelijkbaarheid tussen ondernemingen niet ten goede komt.

Maar ook voor de externe communicatie kunnen niet-beursgenoteerde ondernemingen bewust kiezen voor internationale grondslagen. Afhankelijk van de kring van gebruikers van de jaarrekening kan het wenselijk zijn te kiezen voor transparante verslaggeving die internationaal is erkend. Het predikaat 'Conform IFRS' geldt dan als het ware als een kwaliteitskenmerk voor de financiële rapportage, net zoals een ISO-certificering dat is voor de kwaliteit van de bedrijfsvoering. De vraag is nog wel of het predikaat 'conform IFRS for SME' in de praktijk evenveel uitstraling heeft als full IFRS.

Een ander argument dat in de wandelgangen rondwaart, is 'Basel II'. Het Basel-comité is een wereldwijd orgaan dat richtlijnen uitvaardigt voor de bedrijfsvoering van banken. Banken dienen tegenover verstrekte kredieten een bepaalde hoeveelheid eigen vermogen aan te houden als financiële buffer. Deze hoeveelheid varieert met het risico van het betreffende krediet. In een nieuw akkoord, Basel II genoemd, wordt voorgeschreven dat de risicoanalyse door banken nauwkeuriger moet worden en dat de tariefstelling (dus de rente) afhankelijk dient te zijn van het specifieke risico van de kredietnemende onderneming. De gedachte is dan dat indien een onderneming meer openheid van zaken geeft, er voor de bank minder onzekerheid en dus minder risico is. Als een onderneming rapporteert volgens IFRS (for SME) zou de transparantie en vergelijkbaarheid daarvan kunnen leiden tot lagere rentekosten. De andere kant van de medaille (die niet zo vaak wordt belicht) is, dat deze openheid natuurlijk ook inzicht kan geven in méér risico's dan die tot nu toe niet uit de jaarrekening bleken, bijvoorbeeld door winstegalisatie of beperkte toelichting. Aangezien de toepassing van Basel II nog in de kinderschoenen staat, is het effect nu nog niet direct waar te nemen.

Kosten

Wat betreft de 'kosten' van IFRS for SME kunnen we denken aan de volgende zaken:

- De eerste toepassing vergt relatief veel tijd doordat men kennis moet nemen van IFRS en de stelselwijziging van het oude systeem naar IFRS moet doorrekenen. Dit zijn uiteraard eenmalige kosten.
- Voor full IFRS geldt dat sommige posten bewerkelijker zijn dan voorheen. Het belangrijkste voorbeeld is de pensioenvoorziening als er sprake is van toegezegde pensioenaanspraken (bijvoorbeeld het eindloonsysteem) in eigen beheer of via een eigen pensioenfonds. Hiervoor moet al snel een actuaire worden ingeschakeld. Binnen IFRS for SME zijn dergelijke bewerkelijke posten vaak wel enigszins vereenvoudigd.

- Met de uitgebreidere toelichting geeft de onderneming meer informatie prijs aan concurrenten die de jaarrekening lezen. Denk hierbij aan de uitgebreidere toelichtingen rond verbonden partijen.
- In sommige gevallen moet de administratieve software worden aangepast, bijvoorbeeld als het huidige systeem niet geschikt is voor de voorraadwaardering of wijze van opbrengstverantwoording zoals IFRS for SME die voorschrijft.

Gegeven de aansluiting van de RJ op IFRS (for SME) zijn bovengenoemde punten vaak slechts een gradueel verschil. Immers, de Richtlijnen zijn in de loop der jaren eveneens uitgebreid en meer gedetailleerd. In de praktijk is het echter gemakkelijker om incidenteel een bepaald punt uit een Richtlijn niet of niet volledig te volgen. Als men echter claimt dat de jaarrekening volgens IFRS (for SME) is opgesteld, dan moeten ook alle voorschriften volledig worden gevolgd. Afwijken van minder welgevallige vereisten is dan niet mogelijk.

Is IFRS for SME zodanig eenvoudiger dan de RJ dat alleen al op die grond voor IFRS for SME zal worden gekozen? De vraag is hoe IFRS for SME moet worden geplaatst binnen de rangorde van fiscale grondslagen, RJk, RJ voor (middel) grote rechtspersonen en full IFRS.

Voor de *waarderingsgrondslagen* is IFRS for SME op een paar punten eenvoudiger dan de RJ, bijvoorbeeld door de keuze om deelnemingen tegen kostprijs te waarderen en het ontbreken van het onderscheid tussen onderzoeks- en ontwikkelingskosten. Op andere punten is IFRS for SME strenger, bijvoorbeeld wat betreft het verplicht waarderen van derivaten tegen fair value. De overlap van gelijke waarderingsgrondslagen is echter erg groot, zelfs ook met de RJk. Grosso modo lijken IFRS for SME en RJ(k) equivalent.

Voor de *toelichtingseisen* geldt dat zowel in IFRS for SME als in de RJ de meest relevante punten uit full IFRS zijn geselecteerd. Deze selecties zijn niet gelijk maar hebben wel een grote overlap. Ook hier geldt dus dat per onderwerp de balans zowel naar RJ als IFRS for SME kan doorslaan. Ten opzichte van de RJk is het wel zonder meer duidelijk dat IFRS for SME ‘zwaarder’ is: door de vrijstellingen van artikel 2:396 BW 2 zijn de toelichtingseisen voor kleine ondernemingen maar een fractie van de toelichting die onder IFRS for SME verplicht is.

De conclusie is dus dat voor *kleine* ondernemingen IFRS for SME qua toelichting een belangrijke verzwaring betekent. Qua waarderingsgrondslagen is IFRS for SME equivalent aan de RJ(k). Op grond van de eenvoud zal IFRS for SME dus niet zonder meer de RJ verdringen.

Tabel 1 geeft een overzicht van de stelsels die van toepassing zijn als IFRS for SME toepasbaar wordt geacht. Kleine ondernemingen hebben de meeste keus, maar IFRS (for SME) lijkt een onwaarschijnlijke keuze. Met een notering op Alternext is IFRS niet verplicht maar is IFRS for SME naar zijn aard niet toegestaan. Voor (middel)grote ondernemingen is de potentiële diversiteit in stelsels het grootst.

Tabel 1. Overzicht van stelsels

	Fiscale grondslagen	Rjk	RJ	IFRS for SME	Full IFRS
Klein	✓	✓	✓	✓	✓
Middelgroot			✓	✓	✓
Groot			✓	✓	✓
Alternext			✓		✓
AEX-genoteerd					✓

Gegeven de grote overlap tussen RJ en IFRS for SME rijst wel de vraag of de RJ nog bestaansrecht heeft in de toekomst. In Groot-Brittannië lijkt de standard setter voornemens om zich op te heffen. Ondernemingen in Nederland lijken echter te hechten aan de flexibiliteit die NL GAAP biedt. Traditioneel is Nederland binnen Europa koploper in het toestaan van de vrijstellingen die de vierde en zevende EG-Richtlijnen bieden. Het mag niet worden uitgesloten dat IFRS for SME in de toekomst uitdijt en meer naar full IFRS zal neigen. Door de RJ te laten vervallen, wordt die ontwikkeling uit handen gegeven.

3 De balans en andere hoofdoverzichten

Een IFRS-jaarrekening kent vier (of vijf) hoofdoverzichten:

- een balans, tegenwoordig binnen IFRS aangeduid als een statement of financial position;
- een ‘statement of comprehensive income’, in het Nederlands vertaald als een overzicht van gerealiseerde en niet-gerealiseerde resultaten. Deze enigszins vreemde benaming betreft het overzicht dat in de Nederlandse Richtlijnen het overzicht van het totaalresultaat wordt genoemd. Dit overzicht kan een combinatie zijn van de winst-en-verliesrekening en ‘other comprehensive income’ (wat binnen NL GAAP directe vermogensmutaties worden genoemd), of beide overzichten afzonderlijk gepresenteerd;
- een mutatieoverzicht van het eigen vermogen;
- een kasstroomoverzicht.

Other comprehensive income speelt een rol voor transacties waarbij bedragen buiten het resultaat om in het eigen vermogen worden verwerkt. Denk hierbij aan de vorming van herwaarderingsreserves, omrekeningsverschillen op activiteiten in een andere valuta en cash flow hedge accounting. Deze posten zullen lang niet bij alle ondernemingen voorkomen. Bij toepassing van IFRS for SME komt bijvoorbeeld door het uitsluiten van het reële-waardemodel voor vaste activa de vorming van een herwaarderingsreserve via other comprehensive income niet voor. Onder IFRS for SME is het overzicht van other comprehensive income niet verplicht als deze posten niet voorkomen in de gepresenteerde boekjaren. De overige denkbare mutaties in eigen vermogen blijken dan uit het mutatieoverzicht van het eigen vermogen. Dit betreft:

- uitkering van dividend;
- toevoeging van het resultaat over het boekjaar;
- stelselwijzigingen;
- foutenherstel.

Merkwaardigerwijs noemt IFRS for SME in dit rijtje niet inkoop of uitgifte van eigen aandelen. Aangezien deze transacties echter niet onder ‘other

comprehensive income' vallen, lijken dit soort transacties een overzicht van other comprehensive income niet noodzakelijk te maken.

Voor ieder overzicht geldt dat ten minste één kolom met vergelijkende cijfers wordt opgenomen.

IFRS geeft geen voorschriften voor de indeling van de hoofdoverzichten. Wel wordt een lijstje gegeven van de gangbare balansposten die worden geacht in de balans afzonderlijk te worden gepresenteerd. Maar de volgorde en het al of niet opnemen van tussentellingen wordt vrijgelaten. Een onderscheid in vast en vlottend werd wel min of meer verwacht. Het enige alternatief is om de posten in rangorde van liquiditeit te presenteren. Dat geeft dus veelal ongeveer dezelfde uitkomst als een onderscheid naar vast en vlottend.

Voor een aantal posten wordt een nadere uitsplitsing al dan niet in de toelichting verlangd. Met name bij het eigen vermogen moeten de afzonderlijke onderdelen zoals aandelenkapitaal, agio en reserves afzonderlijk blijken. Ook de aard en aantallen van uitstaande aandelen moeten worden vermeld en beschreven. Dit komt grotendeels overeen met de eisen die Titel 9 BW 2 stelt.

De definities van vast en vlottend zijn hetzelfde als onder full IFRS. Een actief of verplichting is vlottend als het naar zijn aard behoort tot het werkkapitaal of een resterende looptijd heeft van minder dan 12 maanden. Alles wat niet vlottend is, is vast.

Ook binnen een schijnbaar simpel begrip als vast en vlottend bestaan binnen full IFRS allerlei probleemgebieden.

Voorbeeld

Stel dat een onderneming een langlopende lening heeft, waarbij de bank als voorwaarde heeft gesteld dat de lening direct opeisbaar is als er aan bepaalde ratio's niet is voldaan. De vraag is dan of de onderneming daarmee nog wel een onvoorwaardelijk recht heeft om aflossing meer dan 12 maanden na balansdatum uit te stellen.

Of denk aan een converteerbare lening waarbij de houder ieder moment voor conversie kan opteren. Weliswaar kan dus de lening ieder moment worden afgewikkeld, maar daarvoor in de plaats komen dan aandelen die in feite een nog langere financieringsduur hebben. Op dergelijke nuances gaat IFRS for SME niet in.

Ten opzichte van full IFRS is IFRS for SME vereenvoudigd met betrekking tot vaste activa en verplichtingen aangehouden voor verkoop. Onder full IFRS moeten activa waarvan op balansdatum concrete plannen bestaan om ze zo snel mogelijk te verkopen, worden overgeboekt naar de vlottende activa. Als het gaat om activiteiten die als geheel worden afgestoten, geldt het ook voor de verplichtingen van die activiteiten. Die moeten afzonderlijk onder de kortlopende verplichtingen worden opgenomen. Ook eventuele bestanddelen van het eigen vermogen die betrekking hebben op af te stoten activa of activiteiten (zoals een koersomrekeningsreserve) moeten binnen het eigen vermogen afzonderlijk als zodanig worden weergegeven.

IFRS for SME volgt met betrekking tot de balanspresentatie deze IFRS-bepaling niet. Stilzwijgend wordt de bestaande rubricering (als vaste activa) niet aangepast.

In de winst-en-verliesrekening dienen de kosten naar keuze te worden uitgesplitst naar categorie (loonkosten, afschrijving enzovoort) of functie (kostprijs van de verkoop, algemene beheerskosten, verkoopkosten enzovoort). Verder geeft IFRS weinig voorschriften of guidance voor de indeling van de winst-en-verliesrekening. Het begrip 'buitengewone resultaten' mag niet worden gebruikt. Dit om te voorkomen dat op arbitraire wijze het getoonde bedrijfsresultaat wordt ontdaan van onwelgevallige posten. In de winst-en-verliesrekening moeten wel net als onder full IFRS uitdrukkelijk de resultaten op beëindigde bedrijfsactiviteiten afzonderlijk worden vermeld. Een beëindigde bedrijfsactiviteit is een component van een onderneming die ofwel is afgestoten, ofwel is geclassificeerd als aangehouden voor verkoop, en

- a. een afzonderlijke belangrijke bedrijfsactiviteit of geografisch bedrijfsgebied vertegenwoordigt;
- b. deel uitmaakt van een enkel coördinatieplan om een afzonderlijke belangrijke bedrijfsactiviteit of geografisch bedrijfsgebied af te stoten, of
- c. betreft een dochteronderneming die uitsluitend is overgenomen met de bedoeling te worden doorverkocht.

Het bedrag dat in de winst-en-verliesrekening moet worden vermeld, is de som van de winst of het verlies na belastingen van beëindigde bedrijfsactiviteiten en de winst die of het verlies dat na belastingen is opgenomen bij de waardering tegen reële waarde minus verkoopkosten of bij afstoting van de activa of groep (en) activa die de beëindigde bedrijfsactiviteiten vormen. Dit kan onder IFRS for SME beperkt blijven tot één totaalbedrag, zonder nadere uitsplitsing van de kosten en opbrengsten van die activiteiten zoals full IFRS dat verlangt.